

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1952/2016
03.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Звездана Матејић, адвокат из ..., ради укидања обавезе издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж.2 бр. 165/16 од 10.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 03.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ББ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж.2 бр. 165/16 од 10.05.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 2 404/14 од 30.10.2015. године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се укине обавеза издржавања према туженој ББ из ..., у износу од 35% од његове пензије, а која је утврђена правноснажном и извршном пресудом Општинског суда у Јагодини П 398/06 од 22.01.2007. године, а што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом два изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 30.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж2 бр. 165/2016 од 10.05.2016. године преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца, те укинуо законску обавезу издржавања тужиоца према туженој у износу од 35 % од његове пензије, а која је утврђена правноснажном и извршном пресудом Општинског суда у Јагодини П 398/06 од 22.01.2007. године, а што је тужена дужна да призна и трпи, те одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против другостепене пресуде тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно

и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију, тужилац је оспорио наводе ревизије као неосноване и предложио да се ревизија тужене одбије као неоснована.

Испитујући пресуду Апелационог суда у Крагујевцу у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази сходно члану 408. Закона о парничном поступку, пази по службеној дужности, а тужена у ревизији не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању пресудом Општинског суда у Јагодини П 10109/06 од 25.10.2006. године разведен је брак између странка без одлуке суда о издржавању. Због поремећених брачних односа пре развода пресудом на основу признања Општинског суда у Светозареву П 252/91 од 17.02.1991. године обавезан је тужени да на име издржавања тужиљи плаћа месечно по 5.000,00 динара почев од 28.11.1991. године као дана подношења тужбе, па убудуће. Пресудом Општинског суда у Јагодини П 398/06 од 22.01.2007. године обавезан је тужени АА да доприноси издржавању тужиље ББ месечно са 35 % од својих пензијских примања почев од 15.03.2005. године, па убудуће. Наведена пресуда потврђена је пресудом Окружног суда у Јагодини Гж.бр. 768/07 од 27.03.2007. године. Тужилац је 1937 годиште и од сталних примања има пензију, а пољопривредне послове због старости више не може да ради. Малигну болест простате добио је 2010. године, дијабетичар је и има кардиоваскуларне проблеме. Тужена је 1939. годиште и има болесну кичму, нема других прихода осим алиментације и живи у братанчевој кући без купатила и воде. Кћерка није у могућности да јој помогне, а захтев за продужење издржавања није подносила од 2007. године.

Имајући у виду утврђено чињенично стање првостепени суд је закључио да здравствено стање тужиоца не утиче на његову способност рада и стицања прихода, па како се нису промениле ни његове економске прилике, то се нису ни стекли услови из члана 167. став 2. тачка 2. Породичног закона за укидање законског издржавања туженој.

Другостепени суд сматрајући да се супружничково издржавање у смислу члана 163. Породичног закона, досуђује на одређено време од пет година од развода, с тим да се може продужити уз захтев повериоца издржавања, ако постоје нарочито оправдани разлози, којег захтева у овом случају није било, због погрешне примене материјалног права, приначава првостепену одлуку и укида законску обавезу издржавања тужиоца према туженој.

Правилном правном оценом утврђених чињеница и применом материјалног права је другостепени суд закључио да у смислу члана 163. Породичног закона тужена више нема право на законско издржавање од стране тужиоца.

Одредба члана 163. став 1. Породичног законика прописује да издржавање може трајати одређено и неодређено време, али став 2. истог члана изричито прописује да издржавање супружника после престанка брака не може трајати дуже од пет година. Према ставу 3. изузетно издржавање супружника по престанку брака може да се продужи и после истека рока од пет година ако нарочито оправдани разлози спречавају супружника, повериоца издржавања да ради.

Из наведеног следи да је без обзира да ли је издржавање ограничено или неограничено судском одлуком, најдужи рок законског издржавања је пет година, те исто без захтева повериоца издржавања и доказивања неопходних чињеница не може бити продужено. Поступак за продужење издржавања после истека пет година покреће се тужбом повериоца издржавања, а пре истека рока од пет година.

У конкретном случају без обзира што право тужене на издржавање није било временски ограничено судском одлуком, исто је ограничено цитираном законском одредбом, па како је од престанка брака парничних странака прошло више од пет година, а ревидент од 2007. године није подносила захтев за продужење истог и није се позивала на постојање нарочито оправданих разлога за продужење овог права, односно изузетак у смислу цитираног члана, то је правилно другостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиоца основан у целости.

Стога су без утицаја на другачију одлуку суда ревизијски наводи да право тужене на издржавање није било временски ограничено.

Достављање одговора на ревизију није било нужно за вођење ове парнице, те је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одбио ревизију тужене као неосновану и одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**